

**Gemeen-
schappelijke
verklaring
van de P.C.I.
en de P.C.F.**

- Een uitweg uit de crisis onderstelt in Frankrijk en Italië, de ontwikkeling van de democratie naar het socialisme.
- De opmars naar het socialisme moet gerealiseerd worden in het raam van de bestendige democratisering van het economisch, sociaal en politiek leven.
- De hervorming van de maatschappij kan slechts het werk zijn van een massale beweging, waarbij de meerderheid van het volk door de arbeidersklasse wordt betrokken.
- De gemeenschappelijke aktie van alle vooruitstrevenden en democraten in kapitalistisch Europa moet worden gestimuleerd, ter verdediging van de belangen van het volk en de democratische vrijheden, voor een democratisch, onafhankelijk en vreedzaam Europa.

. . .

Na de ontmoetingen te Parijs op 29 september en te Rome op 15 november 1975, van kameraad G. Marchais, sekretaris-generaal van de P.C.F., en kameraad E. Berlinguer, sekretaris-generaal van de P.C.I., en waarbij ook andere kameraden van de twee partijen aanwezig waren, werd de hiernavolgende gemeenschappelijke verklaring uitgegeven.

De toestand in Italië en Frankrijk kenmerkt zich door een erger wordende krisistoestand, die het economisch, sociaal, politiek, moreel en cultureel leven in al zijn aspecten aantast.

DE KRISIS,

Wat betreft het economisch aspekt, betekent deze crisis - als integrerend deel van de crisis die het hele kapitalistische systeem treft en alle economische verhoudingen op wereldwijde schaal - een zware last voor de werkers en de volksmassa's die te kampen hebben met werkloosheid en prijsstijgingen, en tevens voor de boeren, de ambachtslui, de kleine en middelgrote ondernemingen, die met zware moeilijkheden te kampen hebben.

De instellingen hebben het zwaar te verduren, ook de politieke crisis grijpt om zich heen, en het sociaal en moreel leven vertoont degeneratiekenmerken.

Hieruit blijkt hoe onbekwaam het kapitalistisch systeem wel is om de ontwikkeling van de produktieve krachten, van wetenschap en techniek op te vangen, om het recht op arbeid waar te maken, en de verhoging van de levensstandaard, de ontplooiing van de cultuur en van alle menselijke waarden. In de twee landen dreigt reeël gevaar voor een zware inzinking van de hele maatschappij en hetzelfde geldt - in andere vormen - voor andere westeuropese landen.

Het grootkapitaal en het imperialisme trachten uit deze situatie munt te slaan, om de economische, sociale en politieke verworvenheden van de werkers en het volk op losse schroeven te zetten. Maar de arbeidersklasse en de volksmassa's kunnen deze pogingen doen mislukken, door hun strijd kunnen ze ook nieuwe verworvenheden afdwingen en de maatschappelijke vooruitgang en de democratie bevorderen.

Daarom streven de P.C.I. en de P.C.F. - die strijd voeren voor de belangen van de werkers en het volk - naar een diepgaande democratische hervorming, waardoor de ernstige economische, sociale en politieke problemen in hun landen kunnen worden opgelost.

Meer dan ooit blijkt hieruit dat de democratie in Frankrijk en Italië moet worden ontwikkeld, naar het socialisme.

De twee partijen ontwikkelen hun aktie in verschillende konkrete omstandigheden. Daarom zal ieder van hen een politiek voeren, die beantwoordt aan de behoeften en de eigenheid van hun land. Maar omdat ze strijden in ontwikkelde kapitalistische landen, zien ze ook in dat de essentiële problemen voor beiden gelden, en dat de oplossingen ervan met elkaar overeenstemmen.

HET SOCIALISME, EEN HOGER STADIUM VAN DE DEMOKRATIE.

De italiaanse en franse kommunisten zijn van mening dat de opmars naar, en de opbouw van de socialistische maatschappij die ze voorstellen als perspectief voor hun landen, moeten gerealiseerd worden in het raam van een bestendige democratisering van het economisch, sociaal en politiek leven. Het socialisme zal een hoger stadium zijn van de democratie en de vrijheid, een uiterste vorm van democratie.

Alle vrijheden, die het resultaat zijn van de grote burgerlijk-demokratische

revoluties, ofwel in deze eeuw, van de grootse strijd van het volk met de arbeidersklasse aan het hoofd, al die vrijheden moeten gewaarborgd en ontwikkeld worden. Hetzelfde geldt voor de vrijheid van meningsuiting, van drukpers, van vergadering, van vereniging, voor de bewegingsvrijheid van personen in binnen- en buitenland, voor de onschendbaarheid van het privé-leven en het recht op privacy, van de godsdienstvrijheid, van de filosofisch, kulturele en artistieke stromingen en opvattingen.

De franse en italiaanse kommunisten verklaren zich voorstander van een pluraliteit van politieke partijen, van het bestaansrecht van oppositiepartijen, de vrijheid van vorming, de democratische vorming van meerderheden en minderheden, de democratische werking en het laïciserend karakter van de staat, de onafhankelijkheid van de rechtsspraak, de vrijheid van handelen en de onafhankelijkheid van de vakbondsorganisaties, Zij achten het van kapitaal belang dat de democratie in de bedrijven zou worden ontwikkeld, zodanig dat de werkers reëel zouden kunnen deelnemen aan het beheer ervan en zodanig dat ze zouden beschikken over verregaande beslissingsmacht. Door de democratische decentralisatie van de staat moeten de gewesten een belangrijkere rol gaan spelen. Hetzelfde geldt voor lokale entiteiten. Beiden zouden in hoge mate autonoom moeten zijn wat betreft de uitoefening van hun macht.

De socialistische hervorming van de maatschappij veronderstelt openbare controle over de belangrijkste productie- en ruilmiddelen, de geleidelijke socialisering ervan, en een democratisch plan op nationaal niveau.

De kleine en middelgrote landbouwonderneming, de ambachtelijke produktie, de kleine en middelgrote industriële en commerciële onderneming krijgen in het kader van de socialistische opbouw een specifieke rol toegewezen.

Deze omvorming kan alleen maar worden bereikt door een breed gevoerde strijd van een machtige massabeweging die de meerderheid van het volk verenigt rond de arbeidersklasse. Ze vereist democratische instellingen, die volledig representatief zijn voor de volkssoevereiniteit, verder de uitbreiding van hun bevoegdheden die moeten gewaarborgd zijn, algemene, evenredige en rechtstreekse verkiezingen. In dit kader zien de twee partijen - die de uitslagen van de verkiezingen met algemeen stemrecht steeds eerbiedigden en dat in de toekomst zullen blijven doen - de overname van het staatsbestuur door de werkende klassen.

De P.C.I. en de P.C.F. hechten aan deze voorwaarden voor een democratisch leven een principiële waarde.

Hun houding is niet taktisch, maar is het gevolg van hun analyse van de materiële en historische voorwaarden die specifiek zijn voor hun landen, en van hun onderzoek van alle ervaringen op internationaal vlak.

BREDE BONDGENOOTSCHAPPEN TEGEN HET MONOPOLIEKAPITAAL.

De twee partijen zijn van mening dat wat betreft de relaties tussen alle staten, die gekenmerkt moeten worden door een steeds hechtere samenwerking in het kader van een nieuwe internationale arbeidsdeling, het recht van ieder volk gewaarborgd moet worden om soeverein te beslissen over zijn politiek en sociaal regime. Daarom onderstrepen ze de noodzaak van de strijd tegen de pretenties van het amerikaans imperialisme om zich te mengen in de interne aangelegenheden van de volkeren, en daarom spreken ze zich uit tegen iedere buitenlandse inmenging.

De twee partijen zijn van oordeel dat, om met succes te strijden tegen de belangrijkste vijand van de arbeidersklasse en de volksmassa's, het monopoliekapitaal, een vrije samenwerking tot stand moet komen van de verschillende sociale en politieke krachten, en waarin de arbeidersklasse moet bewijzen in staat te zijn haar leidende rol te spelen. Deze brede bondgenootschappen zijn niet alleen in de huidige etappe noodzakelijk, maar ook bij de opbouw van het socialisme.

De ontwikkeling van een soliede en blijvende samenwerking tussen kommunisten en socialisten ligt ten grondslag aan dit bondgenootschap.

Vandaag de dag worden brede katholieke kringen zich steeds duidelijker bewust van de tegenstelling tussen het imperialisme en het kapitalisme enerzijds, en anderzijds hun streven naar broederlijkheid, sociale rechtvaardigheid, hogere morele waarden, naar de volle ontplooiing van de persoonlijkheid. Deze evolutie leidt tot grotere mogelijkheden t.o.v. kommunisten, arbeiders in het algemeen, en kristelijk geïnspireerde volkskrachten in het bijzonder. Deze kunnen en moeten een belangrijke rol spelen bij de oprichting van een nieuwe samenleving.

In deze krisissituatie, en m.b.t. de grootse taak die hiermee verbonden is, zijn de twee partijen zich volledig bewust van hun groeiende verantwoordelijkheid en hun onvervangbare rol.

VOOR EEN DEMOKRATISCH, ONAFHANKELIJK EN VREEDZAAM EUROPA.

In overeenstemming met de konklusies van de konferentie van kommunistische partijen in de europese kapitalistische landen (Brussel, januari 1974); verklaren de twee partijen voorstander te zijn van een uitgebreider, gemeenschappelijke aktie van de europese kommunistische en socialistische partijen, van alle demokraten en vooruitstrevenden, tegen het fascisme, tegen iedere aanval op de vrijheid, voor de verdediging van de belangen van de arbeidersklasse en de volksmassa's, voor diepgaande democratische omvormingen van de economische en sociale structuren. Tegenover de oriëntatie van de multinationale en nationale monopolistische groepen, en van de leidende kringen, waarvan het beleid in het Europa van de Gemeenschappelijke Markt werkloosheid en sociaal onevenwicht veroorzaakt, hechten de twee partijen groot belang aan de ontwikkeling van eenheidsinitiatieven van de volksmassa's, van links - ook in het kader van het europees Parlement - ten voordele van de demokratisering van opvattingen en werking van de E.E.G., ten voordele van de progressieve uitbouw van een democratisch, onafhankelijk en vreedzaam Europa.

In dezelfde geest veroordelen de twee partijen elke poging om het franquistisch regime in Spanje op de één of andere manier te bestendigen. Ze verklaren zich solidair met de strijd van de arbeidersklasse en van alle antifascisten in Spanje, voor de bevrijding van de politieke gevangenen en voor een volkomen politieke vrijheid. Ze geven bovendien uiting aan hun bezorgdheid t.o.v. de moeilijke toestand waarin de jonge portugese democratie verkeert, en hopen dat alle arbeiders en demokraten opnieuw eensgezind zullen strijden tegen iedere reaktionaire dreiging en voor de sociale en democratische vooruitgang van het land.

NA HELSINKI.

De konferentie van europese staten te Helsinki - en het dient onderstreept dat de Sovjet-Unie een kapitale bijdrage heeft geleverd tot het welslagen hiervan - is een belangrijke etappe op de weg naar de internationale ontspanning en de opbouw van een systeem van kollektieve veiligheid in Europa. De vreedzame koëksistentie is het enige alternatief voor een uitroeijingsoorlog. Ze is een voorwaarde voor de oplossing van konflikten tussen de staten, voor een brede internationale samenwerking op ieder gebied. De vreedzame koëksistentie - die geen sociaal en politiek statu quo met zich brengt - biedt gunstiger mogelijkheden voor de strijd tegen het imperialisme, voor de democratie en het socialisme.

Aan de ene kant blijven de twee partijen hiervoor strijden, aan de andere kant ontwikkelt hun aktie zich ten gunste van de vrede, van een geleidelijke en evenwichtige ontwapening (die verder zou worden gezet tot de algemene ontwapening is bereikt), van de geleidelijke opheffing van de militaire blokken. Ze willen bijdragen tot de samenwerking van allen die belang hebben bij de afremming van de bewapeningswedloop.

Met respekt voor de onafhankelijkheid van iedere partij, van de niet-inmenging en van het internationalisme, willen de P.C.I. en de P.C.F. hun broederlijke samenwerking verder zetten en verstevigen.